

CiU presentà el dimarts, 13 de setembre, la seva darrera proposta de finançament. Què han canviat substancialment?

— Moltes coses, però anem a pams. Ara ens oblidem, per dir-ho així, de la demanda que el Parlament estableixi els impostos, i diem que els impostos continuïn sent titularitat de l'estat, però que aquest ens cedeixi a través de l'Estatut el cent per cent del rendiment d'aquests impostos. Amb aquesta fórmula mantenim l'objectiu que les institucions catalanes recaptin i administrin la totalitat dels impostos que es paguen al nostre país.

— En la darrera trobada que vostè va mantenir amb el president de la Generalitat sembla que hi va haver consens en la necessitat de blindar el finançament. Quina és la fórmula final que ha proposat la seva formació perquè no sigui declarada inconstitucional?

— El finançament de Catalunya el defineix l'Estatut, i una vegada definit, i d'acord amb la Constitució, es blindava el model donant preeminència a l'Estatut per sobre de qualsevol norma de l'estat quan hi hagi conflicte normatiu, en aplicació dels principis de subsidiarietat i proximitat. Exactament al contrari del que ha passat fins ara.

— Un altre aspecte important, que potser s'aproxima de manera més clara als postulats del tripartit, és que ja no fixen un percentatge màxim de solidaritat. Com s'articula, doncs, la solidaritat de Catalunya?

— El límit del 4% que havíem fixat inicialment podria ser interpretat com una imposició i no com un pacte. Per això pensem en criteris objectius que permetin definir aquesta quota de retorn a l'estat, i perquè no ens puguin enganyar, establím d'entrada una quota inicial i com es calcularà aquesta quantitat, que proposem que sigui amb la mitjana de l'esforç fiscal que fan els catalans i la població que tenim. Aquest sistema és molt més favorable a Catalunya que l'actual, perquè d'entrada ens quedem ja amb una part dels diners que són nostres, i que seran molts més dels que disposem ara. I no ens podran dir que no és constitucional, perquè està reflectit en l'Estatut del 1979.

— De quants diners més diu que disposaríem?

“ERC no es pot rentar les mans, ha d'arrossegar el PSC a la nostra proposta”

Artur Mas (Barcelona, 1956) és president de CiU. En les negociacions de l'Estatut, la federació nacionalista ha apostat per un model de finançament molt pròxim al concert econòmic. CiU ha fet una darrera proposta per pactar un model definitiu per a l'Estatut amb el Govern.

— Aquesta xifra és fàcilment calculable, en base a la mitjana entre la població de Catalunya (a l'entorn del 16%) i el seu esforç fiscal mesurat en termes d'IRPF (superior al 21%). Això vol dir que si s'apliqués el model que proposem, es podria situar al voltant del 18,5% dels ingressos de l'estat la quantitat que rebria la Generalitat de Catalunya en aquest moment zero. Però ara

no és el moment d'entrar a fer un ball de xifres, perquè desviaríem l'essència del debat i al final la gent no entendria res.

— Si aquest sistema de càlcul ja apareix en l'Estatut del 1979, per què no s'ha aprofitat en vint-i-cinc anys?

— Figurava en l'Estatut, però també deia que l'estat regularà a través d'una llei orgànica el finançament autònom, tal com preveu la Constitució espanyo-

la com una possibilitat. Amb aquesta apel·lació, que després ha estat la LOFCA, l'Estatut va perdre força perquè va quedar sotmès a una llei estatal.

—I doncs, on és la clau de volta? La LOFCA continua ben viva.

—Doncs que ara fem un plantejament a la inversa amb el blindatge, dient que una vegada s'hagi incorporat a l'Estatut un sistema de finançament, cap llei estatal pot disminuir o igualar allò que digui l'Estatut.

—El fet de partir d'una quota inicial i després decidir —a través d'una comissió mixta estat-Generalitat—, quina serà aquesta aportació vol dir que pot variar en el temps, i pot fer-ho havent de recórrer menys a la solidaritat?

—En la mesura que altres territoris de l'estat, com a conseqüència dels diners que els aportem, van progressant, les diferències de renda serien cada vegada més petites i Catalunya hauria de pagar

menys a aquests territoris, que estarien més a prop del nostre nivell de riquesa.

—Però alguns territoris potser no farien l'esforç necessari per aproximar-se a nivells més alts, si ja tenen garantida la solidaritat.

—De fet, això ja passa... En aquests moments la solidaritat és barra lliure, on uns prenen copes i els altres les serveixen, i sense límits. La solidaritat hi ha de ser, però ha de funcionar amb un sistema transparent i acotat, i limitat en el temps dependent de com evolucionin les rendes dels territoris.

—Quina diferència hi ha entre la proposta de concert econòmic solidari de CiU i la del tripartit, que en el termini de quinze anys preveu assolir resultats equiparables als del concert?

—Esperar quinze anys per aconseguir aquests resultats, evidentment sense garanties d'obtenir-los, és ben bé una presa de pèl, treure un caramel perquè la gent s'ensucri la boca, però que es desfaci de seguida. La proposta de CiU no és a llarg termini, sinó immediata: diguem d'entrada quants diners ens quedarem a Catalunya i fixem clarament el sistema per calcular quina part retornarem a l'estat, perquè, si no, poden passar anys i panys sense tenir cap acord. La nostra proposta dona garanties que tocarem molts més diners, la del tripartit no.

—CiU reclama una Agència Tributària pròpia, mentre que el Govern vol deixar oberta la porta a la possibilitat que sigui coordinada o consorciada...

—Doncs no. I no vol dir no. Hi ha coses que no podem acceptar rebaixar, perquè són d'interès bàsic per a Catalunya. No estem fent un pacte de legislatura amb un president espanyol, que és el que s'ha fet durant 25 anys, pactes polítics que es podien desfer, sinó un Estatut amb el qual conviurem com a mínim durant una generació, o més. Per tant ho hem de posar absolutament tot sobre la taula, perquè, si no, quan vulguem reclamar al cap d'uns anys, ens diran que ja vam tenir una oportunitat i la vam desaprovechar.

—Quines garanties dona una agència pròpia que no n'ofereixi una de consorciada?

—L'agència consorciada seria un pedaç, un pedaç dirigit per l'estat. Si ara ens equivoquem i no definim un sistema

que ens garanteixi que la gestió fiscal i que una part de la política fiscal la faran les institucions catalanes, les cireres les acabarà remenant, com sempre, l'estat espanyol.

—Pel que fa a la manera de pactar el model de finançament, la proposta de CiU diu clarament que ha de ser un acord bilateral amb l'estat. Donen algun paper, al Consell de Política Fiscal i Financera?

—Catalunya hi ha d'anar, i pot col·laborar amb el que calgui amb les altres autonomies anant a aquest Consell, però les decisions d'aquest consell no vincularan el finançament de Catalunya en un futur, si se segueix la proposta de CiU.

—Blindatge, cessió absoluta dels impostos, bilateralitat, etc. Tot i que en el text de la proposta de CiU no hi apareix el terme concert econòmic, l'essència és ben evident. On està la diferència?

—El concert econòmic vol dir que el territori en qüestió és qui recapta, gestiona i administra els impostos que es paguen en aquest territori, i una vegada administrats, pacta bilateralment amb l'estat, fora del sistema comú, una quota de contribució. Aquesta proposta la recollim, però no parlem de concert econòmic pur, perquè hi ha una diferència amb l'anomenat *cupo* basc, és a dir, en el càlcul de la quota de retorn a l'estat. En la nostra proposta parlem de concert econòmic solidari, perquè en aquesta quota de retorn no solament paguem a l'estat pels serveis que ens presta sinó que ja d'entrada acceptem pagar-li també per la solidaritat amb les altres autonomies.

—El concert econòmic pur no és tan solidari, doncs?

—És cert que tal com es van fer els càlculs al País Basc fa més de vint anys algú pot pensar que no és prou solidari amb la resta de l'estat. Jo no ho penso, per una raó molt senzilla, perquè si el PSOE i el PP han acceptat durant 25 anys el concert econòmic basc i el *cupo*, no és Catalunya qui n'ha de discutir la solidaritat d'aquest cas.

—En qualsevol cas, es pot assolir un sistema propi per a Catalunya prou bo i que a més sigui generalitzable a tots els territoris de l'estat?

—Sí, però aquesta generalització no implica que Catalunya continuï pagant

“La proposta de CiU no és a llarg termini, sinó immediata, tindrem els diners des del primer moment”

com fins ara. En el model que proposem diu que hi ha unes comunitats més desenvolupades que paguen quota de retorn i d'altres que la reben.

Per altra banda, el fet que cada territori tingui una agència tributària pròpia que es relacioni i que col·labori amb la de l'estat és perfectament generalitzable.

—Quan es parla de generalitzar un sistema, sovint es pensa que alguns han de rebaixar plantejaments. No seria el cas de Catalunya?

—No, perquè si aquesta generalització s'ha de fer, ha de ser d'acord amb aquells que volem més descentralització, i no a la inversa.

—De la proposta presentada per CiU, el Govern creu que alguns aspectes són difícilment acceptables...

—Que ens diguin quins. Perquè la nostra proposta és molt clara en els seus plantejaments, a diferència de la del tripartit, farcida de frases genèriques i punts i comes que fan perdre garanties i solidesa en la proposta catalana.

—Té alguna sospita, de a quins aspectes es refereix?

—Jo no sospito de cap d'ells! Que ho digui el Govern, perquè a partir d'ara

—Hem de tocar de peus a terra, no podem viure navegant pels núvols. Ara bé, no ens podem autolimitar per por que Madrid estigui incòmode o hagi de retallar el projecte, és una actitud política absolutament irresponsable. Per tant, tots els partits hem d'actuar unitàriament com a país i exigir democràticament que no ens retallin la proposta, recordant a Zapatero i al PSOE que han de complir el seu compromís. Si ens demanen negociació, potser ens hi assegurem, però no valdran retalls importants.

—Segons ERC, la proposta de CiU es podria considerar cosina germana de la seva. Es podria produir una altra aliança com la que es va produir amb els drets històrics?

—No sé què farà ERC, però si diu no a la proposta de CiU voldrà dir que no busca un bon Estatut, sinó conservar el poder i el govern, així de clar. ERC sap sobradament que és una proposta que, tot i ser de mínims, garanteix un sistema de finançament just i definitiu.

—La pilota és a la teulada d'ERC?

—Ara ERC no es pot rentar les mans i fer veure que això no va amb ells, perquè qui va escollir els socialistes per governar no va ser CiU, i qui va fer president de la Generalitat Maragall, tampoc.

“L'agència consorciada seria un pedaç dirigit per l'estat. No ens podem equivocar, l'agència ha de ser pròpia. Això és innegociable”

CiU ja no fa més especulacions, ni moviments. Si el tripartit vol un acord, ha de saber que no podem rebaixar més la proposta, perquè desvirtuariem el sistema que necessita Catalunya.

—Quins moviments espera CiU, del Govern?

—Espero que l'estudiïn detingudament, i és clar, que l'acceptin.

—I de Madrid, què n'espera CiU, en cas que l'Estatut acabi sortint del Parlament de Catalunya?

Per tant, ERC ha d'impulsar aquesta proposta, defensar-la davant del PSC i arrossegar-lo al consens. ERC té una oportunitat de ser conseqüent amb les seves decisions, i demostrar que realment té una clau que obre alguna porta. Recomano a ERC que colli de valent i que no faci veure que tot això és només un problema entre el PSC i CiU.

*Gemma Aguilera
Toni Canyis*